

HOŘIČSKÝ ZPRAVODAJ

OBCENÍ ÚŘAD HOŘIČKY

ROČNÍK : XXI

www.horicky.cz

leden 2020

ŽIVOTNÍ VÝROČÍ:

Hlaváčová Irena

Hoříčky

70 let

Přejeme životní pohodu a mnoho zdraví do dalších let!

(mn)

ZE ŽIVOTA OBCE

- Bezplatná letecká prohlídka Hoříček.** Jako drobný povánoční dárek máme pro Vás připravenou zmiňovanou leteckou prohlídku Hoříček. Nemusíte přitom nasednout do žádného letadla nebo vrtulníku, stačí do svého počítače napsat: <http://www.virtualtravel.cz/export/horicky/> a můžete virtuálně létat nad Hoříčkami, otáčet se, přibližovat jednotlivé objekty apod. Bonusem je potom adresa: <http://www.virtualtravel.cz/export/horicky/download.zip>, pomocí které si můžete stáhnout do počítače 123 MB velký soubor s názvem „download.zip“ a procházet dlouhou řadu fotografií s možností uložení, tisku, odeslání e-mailem atd. K fotografiím vede trochu komplikovanější cesta - postupně klikajte na export, horicky, xml, vr a 16428.tiles (tam jsou fotografie ze vzduchu) nebo 16429.tiles (fotografie návsi). Odměnou Vám bude ostrý obraz a krásné barvy.
P.S. Nechce se Vám přepisovat složitou adresu do počítače? Navštivte naše internetové stránky a v odkazu „aktuality“ je příspěvek „Hoříčky letecky“. Tam stačí kliknout na modré slovo „zde“ nebo „odkaz“ a již létáte. ☺
- Neuvěřitelná síla sociálních sítí.** Když jsem koncem listopadu zaslechl stesky babiček – pletařek, o kterých bylo již v našem zpravodaji mnoho napsáno, že jim dochází vlna na pletení ponožek, bylo mi z toho smutno. Věděl jsem totiž, že zásoby dobrosrdečných dárců z řad našich spoluobčanů jsou po mnoha výzvách již prakticky vyčerpány. Prosby o pomoc byly v minulosti zveřejňovány pouze pomocí našeho zpravodaje, který má samozřejmě omezený dosah, a třeba ne každý ho čte pozorně do posledního řádku. S ohledem na rostoucí počet uživatelů Facebooku se nabízela jedna jednoduchá, ale zato velmi účinná forma výzvy. Vzpomněl jsem si, jak byli návštěvníci našeho facebookového profilu solidární při sdílení informace o nalezeném psovi nebo mobilu, a tak jsem prosbu o darování nepotřebné vlny pro dobrovolné pletařky zveřejnil i na této sociální síti. Výsledek překonal všechna očekávání. Zprávu sdílelo 74 lidí, samotnou zprávu si přečetlo 576 návštěvníků a na obecní úřad začaly být doručovány (osobně nebo poštou) první tašky nebo krabice s vlnou. Dobré srdce mají nejen tradičně naši spoluobčané, ale také dárci např. z Tábora v jižních Čechách, z Brumova-Bylnice na Zlínsku, z Jaroměře nebo ze severočeských Teplic. Tato první část věnované příze byla již během vánočních svátků předána obětavým pletařkám v Broumově a troufám si tvrdit, že na Nový rok byly již první páry ponožek hotovy. A pevně věřím tomu, že na obecním úřadu narůstá další hromádka k druhé expedici. Poděkování bylo samozřejmě zveřejněno na Facebooku a i touto cestou bych rád poděkoval dárcům, a to i těm případným příštím, za jejich ochotu pomoci dobré věci.

(mn)

REPORTÁŽ PSANÁ NA KAMČATCE (převzato bez redakčních úprav)

Kamčatka - 10. díl: Ruka v sádře

I když celou cestu průrvou byla mlha, právě na tomto místě se protrhala, sluníčko osvítilo protilehlé úbočí, a vnitřek d'áblova chřtánu, kde různé minerály zbarvovaly stěny, osvětlila. Při tomto namáhavém výstupu jsem se pohyboval pouze v mikině, protože jsem chtěl předejít přehřátí organismu, teprve nazpět jsem si vzal na sebe bundu, abych při sestupu neprochladl. Všichni doplňovali tekutinu, kterou vypotili při tomto skoro horolezeckém výkonu, z vlastních zásob - většina s sebou nesla batoh s vodou, aby mohli dodržovat pitný režim. I když já osobně jsem skoro žádné vydání tekutin neměl, výhoda - nepotím se a nemusím skoro nic pít, tak jsem od Saši přijal také šálek čaje, aby nemusel termosku snášet dolů skoro plnou. A dolů se žádný výjimečný sportovní výkon konat nebude.

Při zpáteční cestě na začátku rokle jsme potkali skupinku čtyř Asiatů, kteří se nechali přivézt sněžnými skútry až na konec sněžných polí, které končily asi 200 metrů od rokly. S úsměvem jsme koukali na jejich ústroj, vyfasovali obuv na výstup (holínky), protože i tam byl terén blátivý, nějakou pelerínu. S hrůzou v očích sledovali, z jaké výšky sestupujeme. Jedna dívka z této skupiny už dole pobrekávala a to ještě s výstupem nezačala. Docela by mě zajímalo, kam mohli dojít.

Zpáteční cestu jsme trochu odklonili, většina nechtěla jít stejnou cestou přes pole se sněhem. Šli jsme přes potoky, malé říčky až ke krásnému vodopádu, který byl na řece Mutnaja, ale jelikož už bylo přeci jen půl deváté a začalo se nepatrně stmívat, Saša to nasměroval přímo k táboru. Nasadili jsme rychlé tempo, ale došli jsme opět k dlouhému sněhovému poli, ještě s větším sklonem než předtím. Vidina tábora, večere a blízké tmy nás poháněla dopředu. I s jednou hůlkou při tomto sklonu byla chůze stále nebezpečnější.

Muselo dojít k tomu, co jsem celou dobu předpokládal. Ne já, ale Irena v tomto terénu uklouzla na sněhu (a to měla hůlky), spadla, sjela „jen“ několik metrů, ale podařilo se jí zastavit. Při dotazu, proč nevstává, řekla: „Asi jsem si zlomila ruku.“ Seběhli jsme se kolem ní a za svitu baterek a čelovek - už nebylo pořádně vidět, jí Roman ruku prohlédl, zjistil, že jí má opravdu zlomenou, dokonce přetočenou. Odborným zásahem zkušeného zdravotníka ruku dostal do správné pozice a zafixoval. Za asistence a podpory ostatních Irena došla až do tábora, který byl už jenom asi 1km daleko. Na mne zbyl úkol nosiče, odnesl jsem za ní pouze její batoh.

Když jsem docházel k tábořišti - bylo po 22 hodině, doufal jsem v to, co se opravdu nestalo. Občas jsem slyšel, že skupiny Japonců, když jsou na podobné akci, se vrátí, mají postavené stany a oni se o nic nemusejí starat. Ne že bych to vyžadoval, ale bylo by to příjemné. Samozřejmě skutečnost byla jiná. Za svitu měsíce - bylo jasno, úplněk - a baterky jsem s kolegou stavěl stan. Jelikož terén byl velmi nerovný, dalo nám pěknou chvíli, než jsme našli aspoň trochu rovných pár metrů a stan postavili.

Vzápětí jsme utíkali do naší společenské místnosti, jídelny, kde ostatní už konzumovali opět perfektní večeri. Saša neočekávaně dodal ve třech PET lahvích místní pivo, které jsem si po této túře s chutí vypil. Roman mezitím zajistil odvoz Ireny do nemocnice malým terénním autem, vozidlem od konkurenční cestovní kanceláře. Kolem 23 hodiny vyráželi na noční zpáteční jízdu. Dodatečně jsme zjistili, že cesta zpět jim trvala kolem 5 hodin.

I když v noci bylo chladno, oproti stanování na Tolbačiku slabý spací pytel stačil a tvrdě jsme spali až do rána. Možná i tím, že jsem ochutnával místní pivo. Na stanu opět vrstva rosy, která se dovnitř nedostala. Ráno, jelikož bylo zataženo a rozhled do krajiny minimální, plánovaný výstup na další vulkán Goreli - 1830 m jsme nedělali, ale na druhé straně pohoří jsme udělali prohlídku termální elektrárny, která dodávala elektrický proud až do Petropavlovsk. Dříve byly velké problémy po celé Kamčatce, protože elektrickou energii zajišťovaly pouze agregáty na mazut. Elektrický proud někdy šel, někdy nešel. Díky této elektrárně tyto problémy pominuly.

Využili jsme i termálního bazénku poblíž, s teplotou vody kolem 35 stupňů. Polovina skupiny to nepovažovala za IN, takže si pouze odpočali. Po návratu k autu nás čekal připravený oběd. V podvečer jsme dorazili opět do Paratunky, kde nás s úsměvem na rtech a rukou v sádře čekala Irena. Díky odborné první pomoci Romana na místě úrazu vše bylo v pořádku. Zůstavši Miro nás informoval o tom, jak s kolegou prožili minulé dva dny, kdy ochutnali specialitu Kamčatského kraba a prolezli město Petropavlovsk.

Další den jsme měli zajištěn výlet helikoptérou na Kurilské jezero. Všichni se nechtěli zúčastnit, ale skupina sedmi včetně mě jsme stáli v 9,00 připraveni před hotelem, aby nás mohl naložit autobus letecké

společnosti, s kterou jsme měli let absolvovat. Autobus byl plný a nedokázal jsem pochopit, že se tolik lidí vejde do helikoptéry. V areálu letiště se pohybovalo několik skupin, nyní jsem zjistil, že všichni cestující z autobusu nepoletí s námi. Helikoptéry popřípadě menší letadla rozvážela cestující po celé Kamčatce. Zaplatili jsme taxu a čekali a čekali. I když na letišti bylo krásné slunečné počasí, tak náš let se stále nekonal. Dotazem jsem zjistil, že na jezeře je mlha, takže letecký dispečer nedovolí odlet kvůli bezpečnosti.

Teprve kolem 14 hodiny nám bylo sděleno, že přece poletíme, v což jsme už přestávali doufat. Vojenská helikoptéra pro přibližně 20-25 lidí byla připravena a my spořádaně v dvoustupu přecházeli letiště. Mezi dalšími cestujícími byli dva Japonci a zbytek doplňovali místní z Ruska. Při příchodu k helikoptéře místní, znalí okolností, takticky vyslali své děti dopředu, aby obsadily lepší místa. Poté se dospělí drali ze zadních míst dopředu, „že tam mají děti“. Jedna žena nás drze odstrčila a do helikoptéry vběhli její členové rodiny a obsadili většinu míst tím způsobem, že na sedadla položila igelitové tašky. Toto jejich chování bylo něco na mě. I když v zadní části kabiny bylo ještě místo, její položenou tašku jsem vyhodil a usedl. Začala mě nadávat, ale když jsem jí česky neústupně odpovídal, ustoupila a rodinní příslušníci si sedli na místa, která byla volná, respektive na nich měli umístěné další tašky.

Dostali jsme na uši chrániče, protože kdo neletěl v helikoptéře, neví, jak velký tam je hluk. Letěli jsme přes hodinu a půl na jih od Petropavlovsk, pod námi tundra, sem tam byla vidět nějaká lovecká chata a jednou jsme viděli na planině i medvěda. Místní v povznesené náladě (konzumovali vodku už na letišti) dále vesele popíjeli alkohol přímo z láhve a než jsme doletěli k jezeru, tak se jim podařilo minimálně dvě láhve vyprázdnit. Jelikož jsme měli zpoždění, po výstupu jsme hned nastoupili do dvou člunů a na jezeře jsme dopluli do odlehlé zátoky, který jsem znal z fotografií na internetu. Několik desítek medvědů se procházelo po břehu, někteří plavali v jezeru i pár metrů od našeho člunu, každou chvíli se potopili a vzápětí se vynořili s lososem v tlamě. Tento neopakovatelný zážitek nás nechali prožívat asi 20 minut, poté jsme se vrátili k přístavišti.

Vzápětí celá skupina za asistence ranguera přešla za dvojité elektrický ohradník, kde se pohybovala medvědice se dvěma mláďaty. Medvíďata tam byla tři, jedno prý má nevlastní. Ranger se pohyboval s naší asi 20 člennou skupinou, stále sledoval medvědici, od které jsme byli vzdálení místy pouhých 5 metrů. Zvíře si nás nevšimalo, průvodce pro jistotu měl v pohotovosti kulovnici a patrony proti medvědům, kdyby medvědici chytil amok. Při diskuzi s ním nebyl nadšen naší početnou skupinou, prý je lepší skupina kvůli zvířatům kolem 10 lidí. Samice si stále hlídala svá mláďata a mohla se cítit ohrožená velkým počtem lidí, i když na lidi byla zvyklá. Po důkladné prohlídce medvědího teritoria jsme se vrátili před ohradníky. Ohradníky by byly k ničemu, kdyby se medvědi rozeběhli, sice by dostali od elektriky facku, ale to by je nezastavilo.

Naše skupina měla zajištěný oběd v přepravních miskách, kde nemohl chybět samozřejmě losos. Po páté hodině jsme se vraceli k helikoptéře a odlétali jsme jinou trasou zpět, protože cestou jsme měli doplnit pohonné hmoty. Po 20 minutách letu jsme přistáli v městečku, museli jsme vystoupit, během plnění paliva nesměl být nikdo na palubě. Při tomto čekání jsme pozorovali místní rybáře, kteří pomocí ohromné rybářské sítě, která byla skoro přes celou šířku řeky a byla připoutaná na nákladním autě, vytahovali svůj úlovek.

Úkon na letišti trval sice jen kolem půl hodiny, ale mezitím se snesla mlha, takže letecký dispečink nám zatím z bezpečnostních důvodů nedovolil odlétnout. Bohužel ani po dvou hodinách se situace nezlepšila. Padlo rozhodnutí, že oba stroje, mezitím přistála další helikoptéra, budou moci odlétnout až další den. Docela mě zajímalo, jak místní takovouto situaci, ke které prý ještě nedošlo, budou řešit. Organizátoři přišli s tím, že všichni přespíme v tělocvičně, ale s tím, že ženy a muži budou spát odděleně. Sledoval jsem reakci jednoho dotyčného, zrovna toho, který vesele celou cestu nasával vodku. Pohyby jeho těla dávaly najevo, že se už plně nekontroluje. Při této informaci začal vykřikovat, že jeho žena nepůjde nikam jinam, než bude on. Začal se chovat agresivně, organizátory odstrkoval a nadával jim. Jeho kolegům a hlavně jeho ženě se situaci podařilo uklidnit. A skupina Rusů odjela pryč.

Luděk Rudiš

FEJETON POD ČAROU

NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

V posledních dnech nebo možná i týdnech jsme si různých zdravic užili všichni do sytosti. Přání do nového roku může mít samozřejmě mnoho podob. Historicky nejstarší a zřejmě i nejpřímnější byl stisk ruky, přímý pohled do očí a zejména osobní obsah těch několika vět. Netřeba připomínat, že ruka by neměla vézt v rukavici, a je jedno, zda se jedná o rukavici vycházkovou, svářečskou nebo gumovou, určenou pro úklidové práce. Výhodou přání tváří v tvář je, že je lze přizpůsobit informacím získaným během rozhovoru. Má-li druhá strana například nový přírůstek v rodině, jistě je na místě zdůraznit pevné zdraví i pro malého človíčka. Čeká-li někoho v nadcházejícím období obtížná zkouška, změna zaměstnání nebo lékařské vyšetření, určitě ho potěší hlasitější přání štěstí. Je-li naopak někdo dlouhodobě nezaměstnaný, hlášky typu „hodně úspěchů v práci“ budou působit nepatřičně.

Nostalgicky můžeme již jen vzpomínat na pohlednice, které jsme posílali a dostávali před vánočními svátky. Textu se tam mnoho nevešlo, ale pocit, že někdo pohlednici koupil, nadepsal adresu i vlastní text, olízl a nalepil známku, vhodil do poštovní schránky, aby ji nakonec pošťák (pro zapřísáhlé stoupence genderové rovnováhy bych měl napsat i pošťačka) vložil do schránky příjemce, tak ten byl povznášející. Pamětníci mi dají za pravdu, jak se dříve v domácnostech z došlých pohlednic instalovaly povětšinou rozsáhlé výstavky na poličkách nebo za skly kredencí či stříbrníků. Malé děti si obrázky s radostí prohlížely a zejména oblíbená témata Josefa Lady je virtuálně přenášela na kopce s bohatou sněhovou pokrývkou nebo do interiérů starobylých světnic s vyhřátou pecí.

S nástupem mobilních telefonů a internetu se však výrazně změnila forma i obsah novoročních přání. Esemesky pípaly v telefonech již během vánočních svátků, aby se o půlnoci na Nový rok jejich tóny rozezněly v plné síle a splynuly tak v téměř kontinuální zvuk. Osobitost přání se začala vytrácet a nahradily ji více či méně vtipné říkanky o ztracených saních Santa Clause včetně všech dáreků, ztvrdlých játrech nebo získání co největšího množství hmotných statků. Literárně zdatní jedinci, toužící po individuálním obsahu i výrazně větší délkou svého sdělení, byli omezeni chybějící diakritikou a délkou zprávy maximálně 160 znaků. Grafickým i češtinářským posunem se staly nejdříve e-maily a následně sociální sítě. Dnes můžeme zkopírovat do přání například celou knihu Tři oříšky pro Popelku včetně všech obrázkových ilustrací, můžeme si stáhnout videa s nejrůznějším obsahem a doplnit je osobním textem, poslat lze vlastní fotografii, která ovšem navěky zachová naši digitální stopu ve virtuálním prostředí internetu, ale prakticky vymizela ona obyčejná lidská upřímnost.

Osobní kontakt je stále více nahrazován neosobní elektronickou komunikací. V blízké budoucnosti se zřejmě podaří pomocí holografie zobrazit člověka, který vám bude chtít popřát, přímo ve vašem pokoji. Uvidíte, jak se k vám blíží, třeba i dívá do vašich očí, uslyšíte jeho hlas, ale pořád tam bude chybět ten stisk ruky, kdy lze cítit jeho sílu, teplo a vroucnost.

Zpravodaj, který držíte v ruce, je hmatatelný, musel jsem ho napsat, vytisknout, přeložit a naši kolportéři ho osobně donesli do Vašich poštovních schránek. Nahrazuje tak, alespoň zčásti, pevný stisk ruky a upřímný pohled do očí. Přeji Vám tedy do nového roku 2020 pevné zdraví, neslouží-li jak má, tak alespoň jeho zachování nebo zlepšení. Zmiňované zdraví ovlivňuje i štěstí, které každý potřebuje. Přece se o někom říká, že má štěstí na hodné děti, své blízké nebo známé. Jeden cynický vtip dokonce hovoří o tom, že na Titanicu byli všichni pasažéři zdraví, ale neměli štěstí. Další vtip konstatuje, že kriminály jsou plné zdravých lidí, kteří neměli štěstí a chytili je. Přeji Vám i spokojenost v osobním životě, a mnohdy stačí překvapivě málo, abychom jí dosáhli. Jste-li pracovně činní, přeji Vám samozřejmě spokojenost v zaměstnání, která se velkou měrou promítá do zmiňovaného zdraví. Pokud jste již na zaslouženém odpočinku, přeji Vám jeho klidné užívání, ne každý má to štěstí. A aby bylo přání dokonalé, přeji vše z předchozích vět i Vaším rodinným příslušníkům a všem blízkým.

(mn)

Redakční uzávěrka čísla je vždy k 25. kalendářnímu dni v měsíci. Připomínky, náměty nebo Vaše názory lze předat na OÚ, nebo je zasílejte e-mailem na adresu neumann@horicky.cz. Autorem příspěvků označených (mn) je M. Neumann. Počet výtisků - 240 ks. Výtisky jsou neprodejné a slouží k bezplatnému informování občanů.